

Николай Райнов

Даниил

Легенда за оногова, който победи лъвовете, даде на избраниците от Вавилон потайните слова на Моисей и разгада виденията на царя. Сказание, което се разправя и в наши дни по цяло Междуречие, и по равнините на Фригия, и по планините на Иран, та чак до бреговете на Бяло море. Сказание древно, завещано на сегашните люде от някогашни мъдри приказвачи, които умеели да везат образи и да нареждат звучни думи.

Имаше в Халдея човек млад, хубав, като слънце – и мъдростта му раждаше приказки и ковеше тайни.

Името му – Даниил.

Угоден бе Даниил Богу, та Бог му разкриваше в притчи и видения тайните на това, що има да стане.

И научи се царят халдейски за славата на Даниила. И повика го при себе си.

И дойде Даниил.

А царят му каза:

„Стигна реч до мене, че си бил най-млад от магите. Как можа още на младини да стигнеш върха на мъдростта – и дъното на тайните да изчерпиш?

Кой от боговете ти дари познание за опасната магия – и кой дух те научи да разпознаваш човешката орис по мрежата на небесни съзвездия?

От кои книги разумя тайните на сънищата – и чии писания ти пове-риха ключовете на Живота и Смъртта? Отде прочете личбите на това, що има да стане?

Не може ли да стигне всеки мъдростта на маг и звездогадател? Не може ли да надрасте твоята мъдрост – и да победи твоята мощ?“

И отвърна Даниил:

„Гъвкава е змията и плъзгави са люспите и. Не може я хвана всеки... Па и да я хване, тя ще ги ухапе – и смърт ще му донесе.

Не всекиму, царю на Вавилон, е съдено да бъде маг, знахар и звездогадател. Много трябва да отхвърлиш, за да добиеш тия сили...

Знайно е: не смее всеки да върви по пламтящи въглени. Не дръзва всеки да се бори с мълнийни облаци. А пламък и мълния е Тайното Учение.

Знайно е: дървета хубави има – едри, снажни и гиздави. Ала само от алмуг се прави змиевиден жезъл, който извиква духове на умрели люде, на безсмъртни богове и на загинали пророци.

Тоя жезъл дава мощ на мага. Не всеки ум, царю на Вавилон, е способен да познае върховната магия – както не става жезъл от всяко

дърво...“

И запита после царят Данилия:

„Що трябва да стори човек, за да добие силите на мага?“

А Даниил му отвърна:

„Маг и властелин на съдбата става онзи, който се е съединил със Слънцето. Звездите на небето трябва да пробудят към живот звездите на душата: само тъй се опознава пътят на звездите.

Човек трябва да стане смел, като лъв, но да добави чистотата и кротостта на гълъба към силата на лъва. Само тъй би устоял той на смъртта, когато го хвърлят в Пещерата на Лъвовете.

Велик дар е мъдростта. Но мъдрецът не е маг. Дар, по-велик от мъдростта, дарява Бог – Единението. Защото е казано: *Ще дам лъчи на оногова, който стане едно със Слънцето!*

Лесно се постигат Тайните, но мъчно се живее живот на тайноведец. Всеки прави добрини. Защото по-лесно е добрини да правиш, отколкото да бъдеш добър.

Моята мъдрост може да надмине всеки – и аз не съм страж на човешкото познание. Повече мъдречи – по-малко маги: такава е извеки пътеката на човешката мощ.

Но не мисли, че аз ще пролея сълзи, когато всички стигнат до мене. Дано по-скоро стане това! Царю на Вавилон! Аз казах.“

Понравиха се тия думи на царя. Като се минаха няколко деня, той повика при себе си пророка и му каза, че му е отредил чертог в двореца. И богати дарове му даде той. Но Даниил не взе даровете. Защото магът на Всевишния не взема дарове от цар. И заживя при царя Даниил.

И разплиташе сънищата му, а в притчи предричаше това, що има да стане.

И зърна една сутрин царицата Данилия. И жар запали Даниил в сърцето и. Защото бе млад и хубав, и силен.

И закопня царицата по него.

И накити се една вечер тя за Данилия. И тури на главата си прочелници от злато и тънка мед, обсипани с ясписи и рубини.

И пропъстри своите накити със сребърни трепки, обкичени със сардоникс и смарагди. Огърлици от бисер и топази обви на бяла шия – като пъстри змии.

А върху своята гръд, неразбулвана още за чужди мъж, сложи сапфири, споени със злато и жълта мед, и ги провеси надолу.

И върху буйна коса прикрепи тънко изрязани косичници от сребро, със звезди от аметист.

И тънки плетеници с пъстрота на змия обви около кръста си – и обеси от златни пафти висулки от бисер.

И върху меки ръце, палящи от страст и жадни за змийска прегръдка, сложи гривни от златен сплав, носящи потайни образи, врязани с резец на майстор.

И на ушите си – сърповидни обеци, а на пръстите си – пръстени с египетски камъни.

И разпали смола от химаватски бор, смесена с цветове от диянка, индийски крин и загърличе, защото тази миризма зашеметява и буди любов.

И легна царичката върху ложе от пурпурно кадифе, а над него спусна балдахин от тънка финикийска свила, изпъстрена с дребни персийски шевици.

И прати да повикат Данииля.

...Когато дойде младият маг и видя царичката – богато накичена, в сияйно измамлива голота, отвърна той лице.

А тя се хвърли върху него – и го прегърна – и потърси с уста устата му.

Но Даниил разплете прегръдките и с кротка ръка – и в очите му светна скръбна усмивка.

Защото сърцето му познаваше любовта и лъжата на женска милувка.

А царичката, разпалена от бясна страст, горяща за милувки на тайноведец, се обви като змия около него – и прилепи топла снага до тялото му, като издаваше треперяща гръд нагоре, а главата ѝ – отхвърлена назад – чакаше дива целувка...

Но Даниил разплете втори път прегръдките ѝ, па рече:

„Прости ми дързостта, царице, но – не прегръща маг жена. За чар на змия не живее този, за когото няма на земята чар. По диви върхове и канари разхарчих мощ и младини.

– За нови пътища и за скрижали нови – млъкнаха струните на сърдечния псантер.

– Недей, недей! Студена е душата ми, царице – любов не ще обвърже моя път!“

И стана, та излезе.

И гневна мъст замъгли ума на царицата – и каза тя на царя, че Даниил я е похитил нощем насила.

И заповяда царят да хвърлят мага в тъмница и да го бият до кръв с бичове от тел.

А на деветия ден прати царицата на Даниила свитък от папирус и писа му, че ще го пусне на волност, ако и каже тайната на вечна хубост – и ако я обикне.

Но магът разкъса свитъка – и не отговори.

И прати втори път царицата на Даниила хляб от египетска пшеница със зърна от кинамон и капка от своята кръв – хляб на магия: дано я обикне.

И пак го питаше за тайната на хубост и младина.

Но Даниил върна хляба: върна и свитъка неразтворен.

Защото не можеше да я обикне.

...А на втората луна прати Бог знамение на царя.

И ето – те пируваха в двореца, зад бели мраморни стълпове, на трапези от абанос, изпъстрени с кост и злато.

И додето златната чаша, украсен а с изваяни животни, обикаляше пиршеската маса при звуци на песен и кинор, ръка се яви и върху златоцветната мозайка на стената написа страни думи, носящи дух на мъртвец:

„Мене, Текел, Фарес.“

...И леден трепет мина през душите на вси пируващи – и смутиха се.

А ръката се изгуби...

И царят се изсмя и запя, но не бе никому до песен, та песента на царя се видя престорена и не от сърце.

И млъкна царят.

Мълчеха всички.

И повика тогава царят маги, та им заповяда да разгатнат думите, що бе написала ръката. Защото думите стоеха още на стената – и светеха с кървав блясък.

Но никой не смогна да разгатне чудните думи.

И студено мълчание смути духовете.

А когато уплаха облада сърцето и на сетния роб, сепна се царят – и

прати да повикат Данииля.

И дойде Даниил, окован с вериги – в позорна дреха, с кървава звезда на гърди: – дреха на съблазнител.

И посочиха му думите на стената.

И слезе светъл дух над Данииля – и погледна магът думите, па каза:

„От гняв на царска неправда страдам аз – та затова се не боя от гняв. А гняв вестят думите върху стената. Знам: опасни са тези думи – и царят ще се разгневи...“

А ето смисъла на думите: чуйте ги вие, които пирувате за последен път в живота си!

Мене: – това са *Везните на Гнева*. Претеглено е всичко на земята и на небето. Претеглени са и съкровищата на вавилонското царство.

Текел: – това е *Орелът от Запад*, който чете слова, неразчетени от вас. Преброено е всичко на земята и на небето. Преброени са и дните на вавилонския жезъл.

Фарес: – това е *Лъвът*, който носи кръст на челото си. Разделено е всичко на земята и на небето. Разделена е и вавилонската държава.

Чухте: смисълът на тези думи е гибелен за царя и за вас. Тази нощ нови мъже ще грабнат на царя земя и престол.

И дори тази чаша, с която пиете, ще бъде изпълнена в кръвта на самия цар.

Аз казах!“

И облегна се Даниил до един стълп – и развързаха го по знак на царя.

И пуснаха го на волност.

А царят обори глава – и всички останаха скръбни и замислени...

Тежка мъгла от мъка вися над двореца до трета стража.

...А призори нападнаха двореца мъже с къси туники – мъже облечени в желязо и мед.

И убиха царя, а велможите взеха в плен. И чашата се препълни с царска кръв, а велможите оковаха в тежки вериги – и ги привързаха на своите колесници. И целият дворец стана плен и пожар. И никой се не спаси.

Само царицата, до смърт уплашена от враговете, успя да се скрие в подземията на своите покои. И като приближиха враговете до нейните чертози, тя избяга по таен път във от двореца.

И не знаете де да отиде.

А враговете я търсеха.

И прати царицата люде да повикат Даниила.

И дойде Даниил, облечен във висон, с меч на бедрото – и с броня на гърдите.

И падна царицата на колене пред него, та го замоли да я прости за злините на клеветата – и да я спаси от ножа на враговете.

Поведе я Даниил далек от града, възкачи я на камила – и минаха през пустинята към Запад.

И съжали я Даниил, като я гледаше плаха, слаба и безпомощна.

И обърна се към нея сърцето му.

...И когато завилня симун през нощта – и планини от пясък се понесоха в пустинята, – засипа ги, прегърнати пред гроба.

И викът на симуна разнесе низ пустинята легенда. Легенда за тогава, който победи лъвовете, даде на избраниците от Вавилон потайните слова на Моисея, разгада виденията на царя – и обикна Жената тъкмо преди нейната смърт.

КРАЙ

© 1912 Николай Райнов

Источник: <http://truden.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7512>]